

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po tsjoch kralach.

1. Móšf. 50, 15—21.

Dwoje wutnjemy s tuteho teksta; to jene, kať tón, kiž je pod Bohom, hinať njemóže, hač so ƙwojim bratram jich sčóscž wudawa; to druhe pak, so Bóh pschi wschej cžłowskej hrěšchnosći a sčóscži, pschi wsčem hubjenstwje na ƙwěcže tola s knjesom je a wostanje. Woboje wobšankamy do tuteho rozpominanja:

Bóh je našch wodžet.

My ƙedžbujemy na to:

1. Sčto tutej wěrije napschecžimo steji.
2. Sčto naš pschezo sašo t tutej wěrije wodži.
3. Sčto naš w tutej wěrije wěstych cžini.

1. Jakubowi ƙynojo radu sčladuja, kať bychu ƙwojemu derje sašłuzenemu khostanju wuschli. Sich nan mějesche Josef, kotrehož bě jemu Rachel a to w jeho starych dnjach porodžila, lubšcho dnžli jich wschittich. Semu bě wošebje rjanu ƙufnju sčžinił. To jemu sawidžachu. Josef bě ƙo na to wo ƙnje sa jich knjesa widžil; duž jeho hidžachu. Jeho nan bě jeho na polo póšłak, so by hladał, sčto cžinja. Woni ƙo nad tym hněwaju; haj, we ƙwojim hněwje chzedža jeho sčónzowacž: „Hlaj, tón ƙonacžł tudy dže, pójmý a sabijmý jeho a cžičimý jeho do jamy!“ Bědy ƙo Rubenej, temu najstarschemu, kiž mějesche wscho samolwjenje njescž, poradži, so by jich wot mordarstwa wotdžeržal; woni ƙo spokoja, jako běchu Josefa na druhe waschnje wotbyli a

jeho do wotrocžitwa pschedali; nana pak wobekhachu. Sčajka to sčóscž! Josef pak pschindže do Egiptowskeje, hdžež bu sčóncžnje ƙwojeje mudreje rady dla sa knjesa postajeny. Jara wjele žita bě w dobrych lětach na žitne ƙubje našypak; duž pschindže drohota. Tež jeho bratsja pschindu, so bychu zyrobu nakupili. Josef da ƙo jim póšnacž, Jakub cžehnje se wsčěmi ƙwojimi džecžimi tam, hdžež po Faranowej pschikašni w najlěpschim kraju, w Gosenje, bydla. Sčak džiwne je Bóh wscho wodžil! „Wy seže slě so mnu myšłili, ale Bóh je so mnu derje myšłil, so by cžinił to, sčtož wy dženska widžicže, a pschi žiwjenju sčžeržal wulki lud!“ — Bóh je to cžinił; je drje tež do sčóscže tych bratrow swolił? To ƙo tola nam wěricž njecha.

„Sčak móže Bóh to pschidacž?“ Tak drje ƙo tež my praschamy, hdžž wulke njesbože naš potrijechi; a jenož potom, hdžž lubošny wobras Božeho saštaranja nam psched woczowaj steji, dha tež prajimý: „To je tón džeň, kotrhž tón Knjes cžinił je.“ Ale Jesuž ƙam, kiž naš napomina, so bychmy pohladali na ptacžki pod njebjesami, kiž nješhja, nježnju ani nješhowaju do bróžnjow, a tón njebjeski Wóczez je wschaf sežimi, tón je tež na to pokašal, so je Bóh s wodžerjom, hdžž nam ƙo tak njesda: „Tež niž jednu njepadnje na semju bjes wascheho Wótza!“ Ƙo tajkim wone tola padaju na semju, wošebje nětł, hdžž ƙu w frutej šymje smjerste, abo hdžž je semja s bēlej plachtu wodžeta, tať so nicžo t jedži nimaju, hdžž ƙmilne wutroby jim žaneje zyroby njedadža; móž jich sčhidłow je slemjena, a morme leža na semi!

Kak wobrocjuja pschirodne mozy so tež pscheczimo cłowjekej! Psches jeniczke semjerjenje sa krótki czaš so težejaza krajina do rospadankow pschemobroczi a njeliczene cłowske žiwjenja su saniczene. — Ródž so podnóri we wichorach, a wschitzu na njej su shubjeni, hacz so do Boha wěrili abo niz! — Móra pschimaza khoroscž lěta kaž schip wot jeneho kraja do drugeho a wosnje precz, tohož potrjehi, a njewoprascha so, hacz ma praweho abo njepraweho! — A Bóh móže to pschidacž? —

Bohladaž dale do stawisnow cłowskoho žiwjenja! Schto widžiš? Tu šwětle pruhi Božeje luboscze, tam czěmny scžen! Schto móže doliczicž sduchowanja wschěch wobohich khudnych a hubjenych, kiž so pod slými potlóczerjemi žalostny kónž wšali? Jako bē Khrystuž přenju czrjódžicžku šwojich wěrjazych pod šwoju khorhoj shromadžil, dha šapocža so pschesčehanje! Romski khěžor Nero štaji žiwych cłowjekow sa šwězy do šwojeje šahrody! Ale my wschať so njetrjebamy do stareho czaša a do zuseho kraja podacž, wschať widžimy pola naš, kak skósnik njechostany wostanje a šwoju hlomu sběha, mjes tym so wěrjaza do-brocziwa duscha na khoroložu ležo czetpi. A my chzyli hišcže pschi tym wostacž, so je Bóh naš wódžer? Wschelake njesaminowate njesbože temu napscheczimo rěczi.

2. Czěmne Bože wódženja su stajnje czěmne hudanczka sa pobožnych mužow Božich byle. Nunje kaž Šiob pať njejšu so mylicž dali we šwojeje wěrje do luboscze a mudrosčze teho žiweho, wschekomózneho Boha. Wschaf so stajnje tež nawopať widželi, so skóncznje pschezo to šlowo šašo trjehi: Schtož cłowjek šyje, to budže žnjecž. Pschezo je šebi skósnik šam šwoju jamu rył, pschezo je to dobre skóncznje dobylo. Dawno bē Josef šwojim bratram wodať. Jako pať bē jich nan wumrjel, so i nowa bojachu. Kak wjele dobrotow drje so mjes tym w Egiptowskej wužiwali; jich šwědomnje je njeměrne wostať. Psches šwoju skóscž bēchu šebi šwoje žyke dalsche žiwjenje šajědojczili; pschezo šašo dopomnjecže na hrosny skutk wotuczi, czorny blať wosta. Šańba a bojoscž je hrěšchny plód. Tak je nětotryžtuli so we šwojeje mlodoščzi hrěchej poddať, wón chzyšche lóšchty wužiwacž a hańbu a bojoscž je wotnješ! — Ródžy wschať šam czuje, so kóžda skóscž šwoju mšdu dostanje. Njeje to i dopokasmom, so jedyn je i knjesom, kiž wschitko k dobremu kónzej chze dowjescž? — A schto prajiš, hdyž šy pytnyl, so je so pscheczimo wschemu woczakowanju, pschi wschej njepscheczelskej mozy dobra wěz radžila? Njech Josef czi wotmolwi: Bóh je to czinik, schtož wy dženža widžicže! —

Jako psched što lětami žyła Europiška pod czěžkim pschahom Napoleonoweho knještwa sduchowasche, jako bē wón na pošlednje poraženje šwoju ruku hižo sběhnył, so by tež Rusku dobył, dha bu jeho móž psches lodowy wodych rušowskeje šymy šlamana. Tehdy njejšu našchi wótzojo rěczeli wo šbožownym pschypadže, ale so na šwoje kolena padnyli psched woblicžom žiweho Boha, kiž wscho k lěpschemu wódži.

Hdyž bē w lěcže 1870 bitwa pola Sedana dobyta, dha pišasche pruski kral, pošdžišchi starý khěžor: „Kajke pscheměnjenje psches Bože wódženje!“ S tym šlowom rěczesche wschitkim i wutrobny, kiž bēchu tam wojowali: Bóh je czinik, schtož dženža widžicže, a je pschi žiwjenju šdžeržak wulki lud! —

Njejšy hišcže sa tym pschischoł, so je tež tebi šamemu runje to, schtož bē Bóh tón Knjes tebi šarjekl,

pošdžišcho twoje šbože bylo? — Džecžo by na nalětnym krašnym šlónčnym dnju radšcho wonkach hrajkalo hacz do schule schlo. Pošdžišcho pať je staršchimaj a wučerzej sa krutosčž džakowne, i kotrejž je so nusowalo, něschto nawutnyčž, a je so pschiwucžilo na džělo, na tuto žórko wscheho šemškeho žohnowanja. Tajtele našhonjenje naš pschezo šašo k tej wěrje dowjeduje, so Bóh je naš wódžer.

3. Schto pať naš teho wěštych czini? Josef, kiž bu i mozu wot lubeho nanoweje wutroby wšaty a do wotrocžstwa pschedaty, nam praji, i cžejejež mozy je wscho hubjenstwo wutrať a pscheczerpil: „Ša šym pod Bohom“. Wón runje tež sa tym pschińdže, so je bēh jeho žiwjenja šame Bože wódženje. — Bóh wschať wschitkich wódži; ale teho so samóža jenož czi troschtowacž, kiž so sa Bože džeczi šnaja. Tym, kiž Boha lubuja, wschitke wězy k lěpschemu šluža. Schto czini naš wěštych, so Bože džeczi šmy? Šswjaty Jan nam na to wotmolwja: „Bohladažcže, kajku luboscž nam tón Wótž wopokasať je, so bychmy Bože džeczi mjenowani byli!“ Hdyž wēm a wěrju, so je Bóh mje tak lubowať, so je šwoje najlubšche sa mnje dať, šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna, kak bych ja wěšty byčž njedyrbjať, so wón wscho k mojemu lěpschemu wódži! Ša šym pod Bohom! —

S wotkal mějesche Josef šwoju wěru? Jako bu i mozu i lubeje domišny wotwjedženy, dha njeje ničžo šobu wšacž mohł. Ale jene tola bē wobkhowať, šwoju wěru do Boha šwojich wótžow. To bē šaložk jeho šprawnosčze a šwěrnosčze, to bē teho dla žórko jeho derjeměcža a šboža. Wy staršchi, kiž wy šnadž šwojim lubym džecžom, hdyž wasch dom wopuschecžicž dyrbja, wjele šobu dacž njemóžecže, šcže wy psches dobry pschiklad a šnamjo, psches šprawne šadžerjenje a modlitwu waschu wěru do jich wutroby plódžili? Še-li so njebychu dale ničžo mēke, wone bychu bohate byle kaž Josef! —

Wot nanoweho pohrjeba bēchu tuczi bratsija pschisšli, jako Josefa wo wodacže prošchachu. W Šsraelu bē nan najwyschšichi šudnik sa žyłu šwojbu; teho dla so na njeho powoľachu. Ale derje tež wjedžachu, so je nětk runje wutroba hnta a mjehka Josef pať plakašche, jako woni to i nim rěczachu. Wón plakašche, niz jenož šrudneho dopomnjecža dla, ale so pschezo hišcže polne dowěrjenje k njemu njemějachu: Njebojczže so, pschetož ja šym pod Bohom! — Pschi khowanju lubeho nana drje tež nětk hišcže wutroby bratrow a šotrow so šašo namaťaju, kiž bēchu džěleni abo tež na šschindu šmyšleni byli. Ale njedyrbjať tež hewať jedyn temu druhemu wodacž móž, kiž so teho troschtuje: „Ša šym pod Bohom?“ —

Bóh žohnuj nam šašo epifaniski czaš, so by Šesufowa krašnosčž nam so šjewila, so bychmy pošnali, so šmy psches Šesufa wumóženi a powoľani ke krašnosčži. Schtož nam potom tu potajene wostanje, to budžemy tam junu w šwětle pošnacž; so bychmy džakowni a wješeli w dobrych dnjach, šylni pať tež w czerpjenjach byli a teho wěšczi, so ničžo naš dželicž njemóže wot luboscze Božeje, kotraž je w Khrystužu Šesufu, našchim Knjesu. Pschetož Bóh je naš wódžer, my šmy pod Bohom!

Šamjen.

V. w H.

Jesus je a dawa śwětło žiwjenja.

Jan. 8, 12.

Sa śwětło śwěta bym; schtóž sa mnu khodži,
Tón w czémnosći ho njenamafa ženje
A pschi mini pokne směje spofojenje!
— Knjes praji, kotryž wobhnadžentych wodži.

Wón śwětło žiwjenja do dusche plobži
Sim psches kłowo a dawa wofschewjenje
A po bėdženju junu wumoženje,
— To spróznym jako najšlódšchi koscht šlódži.

Haj! Jesus śwětło je a śwětłosc dawa
Esam kóždej duschi, kotraž dopósnala
Se jeho jako wozza stadla jeho prawa.

Duž njesamóže w czémnosći džě khodžicž,
A šlósč a horjo njedyrbi jej schłódžicž;
Tu w śwětle žiwjenja chze Jesus wodžicž. —

Njebojče ho!

(2. kn. Mójs. 14, 13.)

Mójsaš džesche k ludu: Njebojče ho, stejče twjerdže! A bojenju bėsche wschał samyšla dosč sa Israelske džěczi, jako woni wykazych Egiptowskich pschescžeharjow ho bližicž šlyschachu a psched šobu žolmy Čzėrwjeheneho Morja widžachu. A tola móže Mójsaš prajicž: Njebojče ho! pschetož wón wě, so je w pokłuschnosći po Božej pschifasni i ludom wuczahnył, a jeho Bóh dyrbi a budže nětko tež dale pomhacž.

Runje pola tych, kotřiž chzedža Egiptowskej tuteho śwěta čzėtnyčž, tež nětko hiščeže jara husto podobna nusa fastupi, so my pschi pohladže dosady naš a prjedy naš žaneho wupucža wjazy njemidžimy. Tola hdyž je naš tón Knjes šam psches šwojeho šwjateho Duchu wubudžil a wumohl wot šlužby wotročkowstwa tuteho śwěta, tak so wopravdže njebieski Šanaan pytamy, dha nje-trjebamy ho sa pschekhód staracž a ho bojecž. Modlicž dyrbimy ho, kaž ho Mójsaš modlesche a k temu Knjesej wołasche (šcht. 15). Ale potom tež wěmy: tón Knjes budže sa naš wojowacž (šcht. 14).

F.

Wumožerjej žiwjenja.

Na jnym mošče, psches wulku rěku wjedžazym, jedyn wojat we wječornych šmėrtach njemėrnie tam a šem khodžesche; potom wón nětko mjenšchiny smėrom stejese, podeprje na to šwoju hłowu na wobłženje a puščeži ho škóncžnje do žolmow. Młody šhlopž wot 15 lět, šyn jeneje šadownizy, kotryž w tymšamym wokomiku se šwojim bratrom psches móšt pschiindže, tutemu pschiwoła: „Šój, pój, wumožmoj jeho!“ Wobaj młodaj čłowjekaj hnydom do wody škocžičhtaj a po wjele próžy jeho šbožownje k brjohaj pschinješhtaj. „Njeprajach čzi, so jeho wumožemoj?“ džesche radošnje tón jedyn k druhemu. Šnyla luda, kotraž bė ho šbėžala, dawasche jimaj wschelake pjenjesh, ale se špodžimanjom ludžo widžachu, so je wonaj jimaj njesnatemu wojakej pschinusowacž špytowashtaj, runjež bėšhtaj po žylm měšče jako jara šhudaj snataj. Nětko bu wojat prajchany, čzehodla je šebi žiwjenje wsacž chžyl, a wón ho wufna, so je šwoje pucžowarške pjenjesh, dokelž chžysche ho nětko jako dowolenž k šwojemu regimentej wrócžicž, pschi hracžu šhubil a runje tak te wobšom toleri, kotrež je jemu macž jeneho towaršcha sa njeho šobu dala. Šchtož chžyshtaj jemu jeho wumožerjej nětko dacž, runje tak wjele wuczinjese, kelkož bėsche

wón pschėhrał. Wón móžese ho jako šwėrny muž k šwojemu regimentej wrócžicž, a šchwarny škufk jeho wumožerjom bėsche tajki šacžičež na njeho ščinił, so ho wón ženje šašo šhartow njedótkny, ale bu pilny a róbny čłowjek. Tak štaj jemu tamnaj niz jeno čželo, ale tež duschu wumohłoj.

F.

Šhubjene wopišmo.

W jenej thüringskej wšy šapocžatk šandžeheneho lėštotka šamožity bur, i mjenom Šruža, hndleiche. Mėjesche nahladne rjane burške kublo, kotrež bėsche wot šwojeju staršcheju herbował. Šchtóž na jeho dwór pschiindže, hnydom widžese, so je muž w dobrych wobštejnosčach. Domške, hródže a bróžnje bėchu wobšchėrne a wulke. Dwór šam bė dokhi, šchėroki a čzišty. Domowe wolna tak pscheczelnimje blyškotachu, hdyž šlódžo na nje šwėčese. Štara halošata šipa, sa domškim stejaza, šwoje móžne halošy hacž psches ššėchu wupschescžerasche. W hródžach bėsche wješele žiwjenje. Šchtyri rjane konje pschi polnym žlobje stejachu a šebi wofš derje šlódžicž dawachu. Džekacž mjašatych šruwow temu, kotryž do šruwarnje šastupi, šwoje šchėrokozowate hłowny napschecžo džeržachu. Tu wulke šadło wozow hječese. Tam ho snaty škót walesche, kotryž sa njecžisty džerža, kotrehož mjašo pał ho na wschelake waschnje pschihotuje a ho rad jė. Šhapon se šwojimi šurami i horda, polny dostojnosče khodžese. Duschne pėrne holbje na ššėche šedžachu abo tam a šem šlėtowachu. Bješe wschėm tym ho pilni ludžo w dobrym rjedže hibachu. Š jnym šłowom — derjemėče, mėr a wješelosč na rjanym kuble a w jeho domškim hndlachu. Haj, tež w domje. Šruža bė se šwojej žonu Šhryštinu w šbožownym mandželštwje živy. Mandželštaj ho po džekacžlėtnym hromadžebnyču hiščeže pschego tak lubo, haj, šnadž hiščeže lubšcho hacž w malej wješnej žyrkwičžy psched Bohom a jeho šlužobnikom šwoje „haj“ prajesehtaj. Šchtyri wješele štrowe džěczi, dwaj hólžaj a dwė holžy, bėchu kaž wolijowe halošy sa jich blidom. Wot najštaršcheho wóškomlėtneho hólža hacž k małemu dwėlėtnemu holčatku, kotrež ho hiščeže tak rad na macžerintym klinje kolebacž dawasche, bėchu ho wschė derje radžike a bėchu wješele šwojeju staršcheju. A to najlėpsche bė, so bohabojašnosč a Boži mėr w domje a na dworje hndlešhtej. Šur khodžese niz jenož se šwojej mandželštej a se štaršchimaj džěcžomaj porjadnje se mišči. Tež wschitkich šwojich čzeladnikow k temu džeržese. Škóžicžki džėn rano a wječor Bože šłowo doma čžitachu a k temu rjany šhėrlusch wuspėwachu. Tež hewał mėjachu modlerske knihi we wulkej čžesčzi a pschede wschėm ho próžowachu, ho po Božich šasnjach škóžowacž a po nich čžinicž.

Šur Šruža bė, kaž ho praji, šbožowny muž. A tola k jeho šbožu něšhto pobrachowasche. Šeho bližšchi šušob bė šur Šurink, teho runja bohaty, tola bjesbóžny, nahrabny a šawišny čłowjek. Wón k tym ludžom šluschesche, kotrymž ženje dosč njeje, tež hdyž maju wscho šhopate polne. Šurink jeho jenož hidžese a jemu hramjesche, dokelž jeho mjeršasche, hdyž ho druhemu derje džěse. Čžasto, hdyž šebi myšlesche, so jeho ničto njemidži, pschi plocže, jeho dwór wot šušodoweho džėlazny, stejese a se žadosčiwymaj woczomaj na rjane kublo šhladowasche, kotrež by tak rad šwoje mjenował. Šdžez jenož ho hodžese, šwojemu šušodej něšajku šchłodu nacžini abo jemu něšhto šlubu šejhra a pschi tym wscho i tajkej pschellepanosčzu naprawi, so drje móžese Šruža njekničžomniša šhudacž, tola niz psched šud žadacž.

To šwėrneho Šružu a jeho mandželštu hšuboko hrijebasche. Tola šhroble ho hladašhtaj, ške se ššym šaplacžicž. Šdžez jenož móžesehtaj, šušodej pscheczelnimosč a lubosč wopofashtaj. Tola hdyž ho nadžesehtaj, i tym jeho šawišč a njepopschecže pschewinčž, ho jara myšeshtaj. Šschego šašo dyrbjeshtaj i bolosčzu nashonicž,

so bě wšcha jeju lubość podarmo a so ƚo jeju pscheczelnimość ƚe ƚobami a njedźakom sarunowasche.

Wot teho czaŝa bě ƚuŝod Durink nadpadnje měrnihy a pscheczelnihy. Kruža bě nad tym jara swjeŝeleny. Wšchako bě móžno, so saŝakly cźlowjel skónčnje ƚwoje njepramo pónawšchi na lěpsche myšle pschińdže. S tym paŝ ƚo, kaŝ bórny nashoni, bohužel taŝ njemějesche. Žunu, hdyž Kruža psched wrotami ƚwojeho dwora stejesche, ƚo ƚuŝod pomału a wobhladnihuje ƚ njemu bližesche. Jeho psctrowiwšchi a ƚhwilu wo njewaŝnych wězach rěcawšchi, takle sapoča: „Schoť chyznych wam prajicź, ƚuŝodo, ƚym wónđano sapisbanje wo pjecz tyŝaz tolerjach namakaŝ, kotrež je ƚebi wasch nan wot mojeho počcziŝ. Dopomnicze ƚo najšferje se ƚwojich mlodostnych lět na tutu wěz. Běšche to tehdy, hdyž wasch nan rjane polo a ƚ temu ƚluschazy lěŝ wot Delenkez wuja kupi. Ssym ƚebi hač dotal pschezo myšlil, so ƚu tele pjenjeshy hižom dawno wrócene. S tym paŝ ƚo tola taŝ mēc njemōže, hewaŝ mōj njebočicziŝ nan list taŝ derje ƚhowaŝ njeby. Wyszczze tola ras pohladnyč dnyrbjeli, hač macze wo wróczeniu kapitala wopiŝmo. Seli so žaneho njenamakacze, by drje nětko czaŝ byŝ, te pjecz tyŝaz toleŝ a saŝtatu daŝ saplaczicź.

Kruža ƚo njemalo strōzi, tele ƚlowa saŝlyšchawšchi. Njemōžesche ƚo dopomnicź, so je hdy mjenowane wopiŝmo mjes ƚwojimi papjerami namakaŝ. Tola wón ƚo rucze šhrabawšchi taŝ šymnje hač móžno wotmolwi: Seli so macze doŝne sapisbanje, ƚuŝodže, budže drje ta wěz w rjedže. Derje wšchaf wēm, so je ƚebi mōj nan něhdy wot wascheho nana pjenjeshy počcziŝ. Wēm teŝ, so je je bórny wróczo placziŝ. Wopiŝmo wo tym budže a dnyrbi ƚo namakacź, dofelž bě mōj nan w tutym nastupanju jara ƚwědomity. Šnydom sa nim pohladnu, a nadžijam ƚo, so jo namakam a jo wam pokasam.“

Šuŝodaj ƚebi božemje prajeschtaj, a Kruža pomału domoj džešche. (Pšichodnje dale.)

Stawisna Khrystukoweho czerpjenja.

(Potracžowanje.)

8.

Žimanje.

Mat. 26, 47—56; Mart. 14, 43—52; Lut. 22, 46—53; Jan. 18, 3—12.

Slaj! hdyž rěčesche tole hišczze Jesuŝ,
Pšchińdže nětk Sudasch, jedyn pōŝlow jeho,
Kotryž ƚ ƚebi wšaf běšche cžrijōdu wulku
Wšchelafich ludži:

2. Wyszschich mēchnikow ƚu to ƚluzobnizy,
Pšimawuczeni teŝ, a starschi luda,
Kotřiž ƚ lampami ƚo a se ƚwězami
Blizachu ƚ njemu.
3. S brōnju, ƚ mjeczemi ƚo a se žerdžemi
Wuhotowali cžile ludžo běchu,
A psched nimi ƚem džešche Sudasch tamny,
S dwanacze jedyn.
4. A zejch pscheradnik běšche daŝ jim leŝny
Pracijy: Kohož budu koschicź, tōn je,
Teho pschimajcze a joh' wjedžcze wěšcze!
— Ach bě to hrošno! —
5. A hdyž Sudasch tam nětko dōńdže, hnydom
A Jesuŝej stupi wón a džešche: Pōmhaj
Wōh cži, Rabbi mōj! ƚ dobom wokošchejo
Weschimje jeho.

6. Pšheczeŝelo mōj! — paŝ džešche Jesuŝ ƚ njemu: —
Na cžo ƚy pschischol? Pōdasch ƚ wokošchenjom
Nětko, Sudascho, ty do mozy ƚkōstnych
Cžowškeho Šsyna?! —

7. Žako paŝ Jesuŝ, šchtož ƚo stanje jemu,
Wjedžishe wšchitko, džešche wustupiwšchi:
Koho pytačze? — ƚ nim wón do ƚriedžiny
S praschenjom ƚhutnyh.

8. Jesuŝa —, cžile jemu wotmolwichu, —
Nazarenskeho! — Na cžož Jesuŝ džešche:
Sa ƚym! — Sudasch paŝ, kotryž poda jeho,
Tež pschi nich běšche.

9. Žako wón paŝ ƚ nim džešche: Sa ƚym! — woni
Dwochuzny nasad dele ƚ semi hnydom
Wschitzny padnychu. — Duž wón sastrōžennyh
Praschesche saŝo:

10. Koho pytačze? — Woni wotmolwichu:
Jesuŝa, kotryž Nazarenski rēka! —
Jesuŝ wotmolwi: Šo ja ƚym wopradowže,
— To ƚym wam prajil.

11. Pytačze-li mje, dha njech pokoj maju
Cžile tu moji! — so by dopjelnjene
Byŝo to ƚlowo, kotrež Jesuŝ prjedy
Šsam běšche prajil:

12. „Žaneho nješym wot tyh šhubil, kotrychž
Ty mi ƚam ƚy daŝ!“ — Woni pschistupiwšchi
Kuzny škožichu ƚwoje tu na njeho
Žimajo jeho.
(Pšichodnje dale.)

Wšhelake ƚ bliska a ƚ daloka.

— Šańdženu pōńdželu a wutoru mējachu ƚo pschijimanške pruhowanja na evang. seminarje w Budyšchinje. 54 mlodženzow je ƚo pschijecź mohŝo, dofelž ƚo lětka w Budyšchinje dwě šchestej rjadowni saŝožitej. Nadžijomnje je mjes pschijatnymi teŝ licžba šerbškich mlodženzow.

— Na přědkownym džeŝe Tuchorja w Budyšchinje, hdyž ƚo wjazy njekhowa a hdyž budža w bližichim czaŝu rowny šrunacź, ƚu teŝ woŝebje rjane pomniki ƚ woŝebnymi wopomnjeczahōdnymi napiŝmami, kotrež ƚo teŝ šdžerža po žadanju ministerstwa, hdyž teŝ ƚo druhe pohrjebnišcžo šbēhnje. Do tyh napiŝmow ƚluschy teŝ napiŝmo dwōrškeho radžicžela Nycze, kotrehož žiwjenje je na pōdawkach bohate bylo: „Šandrij Nycza narodži ƚo 17. novembra 1731 na Židowje pola Budyšchina, wón běšche profesor na uniwercicze w Moskwoje, džešche ƚ ruskim knjesom do Wina a do Šchwajzarškeje, wošta něšcho czaŝa na akademiji w Genfu, wopyta w Šendželškej uniwercicze w Oxford a Šambridge, poda ƚo psches Šollandštu do Lübecka, wješesche ƚo po morju do Šronstata, džešche saŝo do Moskwy, woženi ƚo tam ƚ komteŝu Marju se Šoltikow, wróczi ƚo wot tam do ƚwojeho narodneho kraja, kupi ƚebi ryczeršubŝo Mengelsdorf, kotrež tehdom do Žitawškeho wotrjeŝa ƚluschesche a běšche do Rychbacha w Šornjej Łužicy saŝarowane. Tam bydlešche wot lēta 1780 a wumrje tam po bohathyh nashonjenjach žiwjenja w lēcze 1795. Wón bu na ƚwoje žadanje do Budyšchina na Tuchor ƚhowany a je teŝ tam ƚwoje napiŝmo na pomnik postajil.